

BALÁZS ATTILA

Egy történet története

*Sinkó Ervinnek, a forradalmárnak,
drvari emigránsnak és
Tanszékalapítónak*

Háború volt. És lesz... No de ne menjek a történet elé, volt, ami volt, lesz, ami lesz, a lényeg (és ami nem mellékes, nem lesz ebben a lényegben benne minden, következésképp mondhatni azt is, hogy ez az én különbejáratú, egy-személyes lényegem lesz), szóval a lényeg az, hogy nyár volt és háború. Nincs semmi baj, gondoltam (és gondolták velem oly sokan), hiszen nem tarthat sokáig, egy-két hónap alatt lezavarják az egészet azok, akik Európa 4. legerősebb hadseregének érzik magukat, én addig átrándulok az Óhazába (írhatnám Anyaországnak is, de az anyákhoz, így többek között a feleségemhez is, de a földkerekség összes anyukájához, legyenek azok szépek vagy csúnyák – bár kétségtelen, hogy a szépek előnyösebb helyzetben vannak, keress bátran és kend be a hátam –, tehát az anyákhoz különleges, mondhatni, mint az abszolút szellemhez, metafizikus kapcsolat fűz; ennyit erről)..., elég az hozzá, tervbe vettem, átrándulok az Óhazába, Eörsi Pistától kölcsönkérek egy biciklit, és bejárom (mit járom, bekarikázom!) vele, sejt, sose halunk meg, szeress bátran, szép Magyarországot. Olvadok majd, gondoltam ott, telepi magányomban, mint a vajbanyúl (cuniculus in butyro), bár, meglehet, nem is voltam olyan magányos, hisz a postás (katonai behívóval kezében) nem kétszer csöngetett. Hányszor is? Nos, lássuk csak... Eh, nem untatom ezzel a nyálas olvasót, aki inkább nincs, mint van (és a nincs, mint tudjuk, nagy úr, legalább akkora, mint én). Sebaj, a lényeg lényegének a lényege és ebből kifolyólag a történet történetének története az az, hogy volt egyszer egy háború. Derűre ború, mint azt Hegel mondaná, amiből (de ezt csak sejthetem, bizonyosat semmi esetre sem állíthatok) Babarczy Eszter, akivé immár, sajnos, én nem lehetek (értsd: olyan okos és szép), legfeljebb párszáz év múlva silány reinkarnáció, ha... mi ha? (HAHAHA!), szóval Babarczy Eszter, akivé... (no de ezt már mondtam, bár e feltehetően tudattalanból táplálkozó szerelem, mely természetesen plátói, napolaj a tűzre), tehát harmadszorra: amiből Babarczy Eszter azt a tanulságot vonná le (ezt – hangsúlyozom – csak valószínűsíthetem), hogy ez tkp. nem metatörténet, hanem a történet maga. Vagy megfordítva. Az ennen farkába harapó kelgyó.

Hol is tartottam? Ja, igen. A háború, ami volt. (Enyhe áramütés.)
És ami lesz. És aminek sosem lesz vége. A történet? Khm. Khm
Vége. The end. Konjec. Kraj. (Folyt. köv.)

(Ferdítette: BOZSIK PÉTER)

Thalia. Triumplan